

Psalm 116: *Dilexi, quoniam.*

*Mij omvatten banden des doods,
de benauwingen der hel
wisten mij te vinden,
ik ondervond benauwing en verdriet.*

Je hebt het soms. De schaduw
van een gier overvalt je. Zijn gekrijs
boort in je oren. Je bent
weerloos.

Die wolk van ongewenste dromen die
in je trekt als een leger. Alle lichten gedoofd,
sluipend onheil dat nadert
op zwarte voeten.

Maar het kan de dag zijn, een beweging,
soms een streling, een verre klank.
Je voelt de dauw in het blanke gras,
het langzame bloed dat je hart
gaat verwarmen.

Het kan de tijd zijn,
de lange duur van alle pijn. Daar
is het leven weer, de liefde, je
lichaam. Van hoe ver kom je?

Geen vreugde zonder pijn, geen heling
zonder wond. Waar ben je als je treurt?
Waar als je lacht?

Als zwaluwen reiken wij naar
de hemel. Waarom zouden wij
ooit nog terug?